

Rätta dig efter hans f-ar. — *Ss. F-sbref, -stal.*

FÖRMÄNSKAP, förmannskap, n. 5. o. 5. 1) Det förhållande, som äger rum mellan en förman och en underordnad. — 2) Omständigheten, att någon är förman för en annan.

FÖRMAST, förmåst, f. 5. Främsta masten på ett fartyg.

FÖRMASTA, förmåsta, v. a. 1. Insätta master i ett fartyg. — *Förmastning*, f. 2.

FÖRMEDELST, se *Medelst*.

FÖRMEDLA, förmöda, v. a. 1. 1) (mindre brukl.) Se *Bemedla*. — 2) (kameräl.) Nedsätta ett redan skattlagdt hemmans mantal eller jordeboksranta, eller ock båda delarna. *F. ett hemman.* — *Förmedlande*, n. 4. o. *Förmedling*, f. 2.

FÖRMENA, förmäna, v. a. 1. o. 2. Förbjuda, förhindra en att göra något, hvartill han äger rätt. Brukas mest i negativa och frågande sats. *Det är ingen, som f-r dig det, som f-r dig att göra det. Hvem kan f. honom det?* — *Syn.* Se *Förbjuda*. — V. n. 1) Tro, hålla före. *Han f-r, att ett misstag kanske blifvit begånget.* Brukas stundom äfv. aktivt, t. ex.: *Ja, jag f-r det.* — *Syn.* Se *Tro*. — 2) Påstå. Åtföljes i denna bem. vanligtvis af pron. reflex. *Sig* och verb i infinitiv. *Han f-r sig hafva rätt dertill.*

FÖRMENANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man förmenar en något. — 2) Yttrande, förklaring, att man förmenar, tror något. *Enligt hans f. hänger det så ihop med saken.* — *Syn.* Se *Tro*.

FÖRMENT, förment, a. 1. (egentl. part. pass. af *Förmena*) 1) Se *Förmodad*. — 2) Som orätt hålles för eller uppgifves att vara något; som orätt påstås. *Den f-e prinsens. Hans f-es fader. F. rättighet.*

FÖRMER, förmer, adv. *Vara f.*, hafva företrädet, vara högre, bättre. *Han vill vara f. än andra.*

FÖRMERA, förmera, v. a. 1. (af *Mer*; för-åldr.) Föröka. — *Syn.* Se *Öka*. — *Förmerande*, n. 4. o. *Förmering*, f. 2.

FÖRMIDDAG, förmiddag o. förmiddag, m. 2. 1) Den tid af dagen, som är emellan kl. sex på morgonen till rätta middagstiden eller kl. 12. *I morgon f. I f-s*, före middagen denna dag. *Kl. 10 på f-en.* Förkortas i skrift, vid viss timmas utsättande, till *f. m.*, t. ex.: *Kl. 10, 11 f. m.*, förmiddagen. — 2) Den tid på dagen, som förflyter ifrån en persons uppstigande på morgonen till middagsmåltiden. *Rida, spatsera på f-arna.*

FÖRMILDRA, förmildra, v. a. 1. Göra mildare. Säges både i fysisk och andlig mening. *En sunnanvind blåste upp, som f-de den skarpa kölden. Denna omständighet måste f. domen.* — *Syn.* Se *Mildra*.

FÖRMILDDRANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förmildras. — *Part. akt.* Som förmildrar. Brukas nästan aktivt i det juridiska uttrycket *F. omständighet*, sådan som bidrager att göra domen öfver en anklagad eller dess straff mildare.

FÖRMILDRING, f. 2. 1) Se *Förmildrande*, n. — 2) Det, som eftergifves, minskas i strängheten af en dom, ett straff. *Den dömda har erhållit mycken f. i straffet.* — *Syn.* Se *Mildring*.

FÖRMINSKA, förminska, v. a. 1. Göra mindre. Brukas både i fysisk och andlig mening. *F. en portion, en lott, en andel. Torkan har f-t valtnet i sjön. Öfverdrifvet arbete f-r krafterna. Denna omständighet f-r värdet af*

hans artighet. F. sitt värde, få mindre värde. — *Syn.* Se *Minska*. — *F-s*, v. d. Blifva mindre. — *Syn.* Se *Minska*.

FÖRMINSKANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förminskas.

FÖRMINSKNING, f. 2. 1) Se *Förminskande*. — 2) Det, som afgår, försvinner, då något förminskas. *F-en i vattenhöjden har på 14 dagar varit 2 tum.* — *Syn.* Se *Minskning*.

FÖRMODA, förmöda, v. n. o. a. 1. (t. vermulthen) 1) Hålla troligt, sannolikt. *Det hade jag ej f-t. Jag f-r, att han är rik. Han f-s vara rik. Det är att f., att det blir krig.* — *Syn.* Se *Tro*. — 2) Hoppas, förvänta sig. *Jag f-r, att ni ej kommit hit, för att vara ohöflig. Jag f-r, att du gjort, som jag sagt.* — *Syn.* Se *Hoppas*.

FÖRMODAD, a. 2. (Egentl. part. pass.) Som förmodas vara eller blifva. *Den f-e tronföljaren.* — *Syn.* *Presumtiv*.

FÖRMODAN, f. sing. indef. 1) Den själens verksamhet, då man förmodar. *Delta förde mig på den f., att . . .* — 2) Hvad, som förmodas. *Din f. är riktig. Det gick efter f. Emot all f. lyckades han.* — *Syn.* *Tro*.

FÖRMODELIG, eller vanligare:

FÖRMODLIG, a. 2. Som kan förmodas.

FÖRMODLIGEN, adv. Efter all förmodan, efter all sannolikhet. *F. är han sjuk.* — *Syn.* Se *Troligtvis*.

FÖRMÖN, se *Förmån*.

FÖRMULTNA, förmulltna, v. n. 1. Helt och hållet multna. — *Förmultnande*, n. 4. o. *Förmultning*, f. 2.

FÖRMUR, förmür, m. 2. 1) Mur, uppförd till skydd framför något. — 2) (fig.) Säges om det, som tjenar till skydd för sak eller person. *Den fästningen är en f. för hela provinsen. Trycksfriheten är frihetens f. emot despotismen.* — *Syn.* Se *Beskydd*.

FÖRMURA, förmūra, v. a. 1. (föga brukl.) Uppföra en mur till skydd framför något.

FÖRMYCKEN, a. 2. neutr. — *et.* Allt för mycken. — Bör skrivas *För mycken*.

FÖRMYNDARE, förmyndare, m. 5. 1) Den, som af laga myndighet är förordnad att med skyldighet af redogörelse och ansvar förvalta en annans egendom. *Vara f. för någon. Blifva utsedd till f. Sätta under f. Stå under f.*, äfv. (fig.) vara beroende af någon annan för bestämmandet af sin vilja. — 2) (fig.) Den, som utöfvar så stort välde öfver en annan, att denne i allt rättar sig efter den andres vilja eller råd.

FÖRMYNDARE-KAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Embetsverk, som det åligger att bevaka förmyndares tillsättande i sterbhus eller att i nödfall sjelft utreda sterbhuset genom curatores ad litem.

FÖRMYNDARE-KOLLEGIUM, - - - - källéigium, n. 3. pl. — *gier*. Se föreg. ord. [— coll —.]

FÖRMYNDARE-REGERING, f. 2. Regering, som föres af dertill utsedda personer under en konungs minderårighet.

FÖRMYNDARE-RÄKNING, f. 2. Räkning, som förmyndare är skyldig att aflemna till redogörelse för sin förvaltning.

FÖRMYNERSKA, f. 1. (föga brukl.) Qvinna, som af laga myndighet är förordnad att förvalta en annans egendom.

FÖRMYNERSKAP, n. 5. o. 3. 1) En förmyndares befattning. *F-et anförtroddes åt herr N. Stå under f.*, hafva förmyndare. — 2) Regering, som föres af förmyndare för en minderårig furste. —